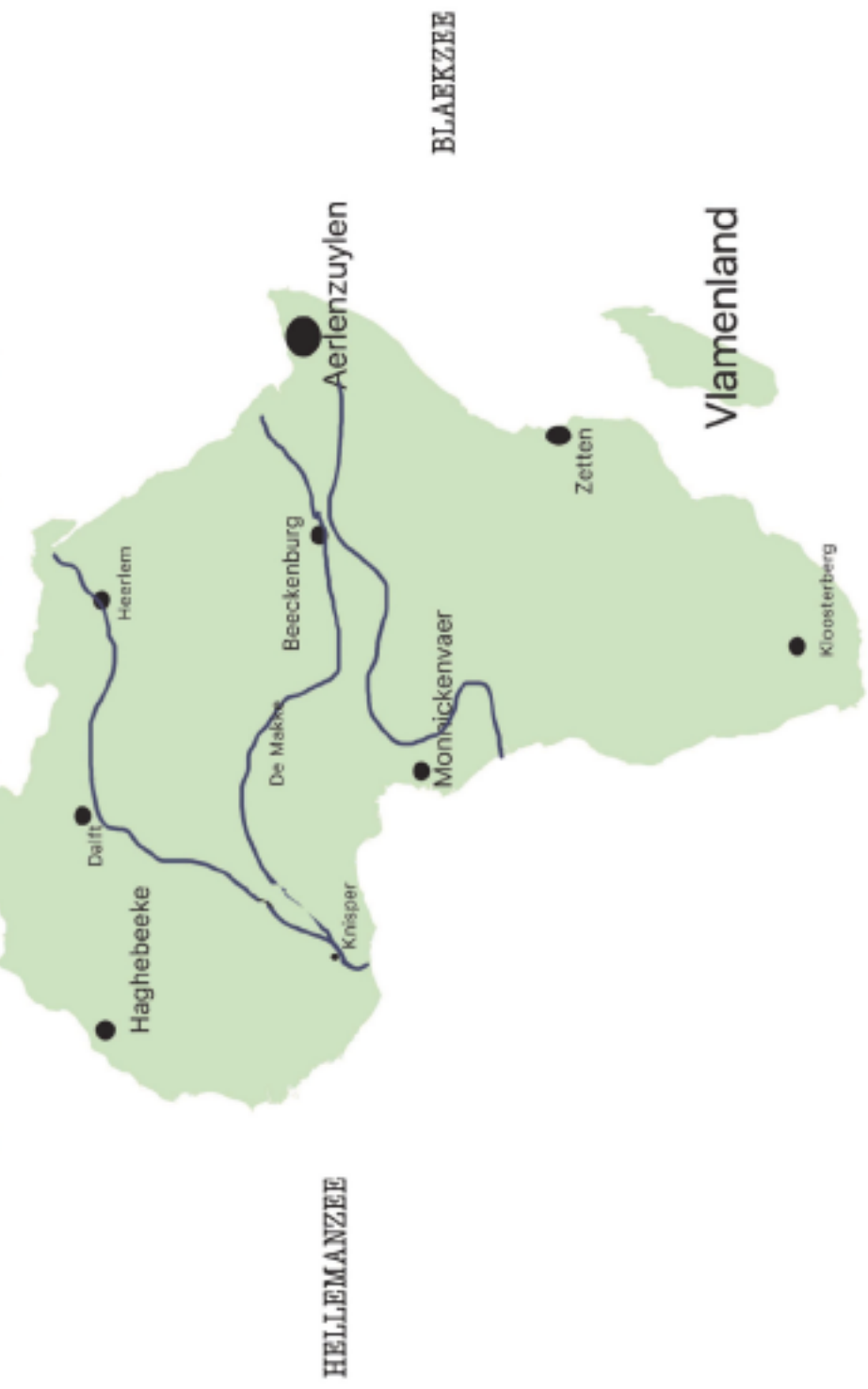

BROESELLENIE

26. *Dapper en onbezonnen*

Terwijl de Broeselenen grapjes maakten over de domme Monnickenvaerders, renden plotseling vijftig vrouwen, aangevoerd door twee gewapende blondines, rechtstreeks op hun tentenkamp af.

Ze sloegen, schopten en staken de verbouwereerde soldaten waar ze hen maar konden raken met hun zwaarden. Een groepje van zes vrouwen splitste zich af en ging rechtstreeks op de paarden af. Ze maakten de dieren los, waarna de paarden met de vrouwen achter zich aan in paniek richting Monnickenvaer galoppeerden.

Als laatste kwam een groep vrouwen uit de Hoofdboort. Ze hadden drie karren bij zich, die werden voortgetrokken door kleine vurige paarden. De vrouwen wisten precies waar in het kamp de voedselvoorraden waren opgeslagen en grepen wat ze konden grijpen. Ze gooiden hun buit op de karren en reden zo snel ze konden de Hoofdboort weer binnen, tegelijk met de groep die de paarden had meegenomen.

Roos en Brechtje sloegen erop los, onderwijl de meest wilde kreten slakend. Ze voelden zich onkwetsbaar en elke soldaat die ze met hun wapen raakte, was de klos. Toen Brechtje zag dat de andere twee groepen de Hoofdboort naderden, riep ze naar Roos dat zij zich ook moesten terugtrekken naar de stad.

Op dat moment voelde Brechtje een harde klap op haar hoofd. Verdoofd strompelde ze de verkeerde kant op en sloeg voorover.

Roos zag het gebeuren. Ze vloog naar haar toe om haar op te tillen, maar dat lukte haar niet. Wanhopig keek ze om zich heen naar de soldaten, die er verbijsterd bij stonden. Ze hadden nog nooit van hun leven strijdende vrouwen gezien.

Roos knielde bij Brechtje neer en riep:

“Brechtje, Brechtje opstaan, je moet opstaan, anders worden we gepakt!”

Ze sleurde haar verdoofde vriendin aan de armen mee, maar het was al te laat.

De soldaten, een gemene grijns op hun tronies, sloten de vrouwen in. Roos voelde hoe ze allebei werden beetgepakt. Brechtje kwam gelukkig bij kennis, maar de kring van soldaten sloot zich. De vrouwen hielden elkaar vast en gingen rug aan rug staan. Ze hadden hun zwaarden nog vast en verweerden zich met hand en tand. De soldaten vonden het prachtig en joelden:

“Pakken wie ze pakken kan!”

Een grote kerel met volle baard en blikkerende tanden pakte Roos beet.

“Jij bent van mij,” hijgde hij.

Ze verzette zich tot het uiterste en gaf hem een dreun op zijn gemene kop. Zijn gezicht verstarde en langzaam zakte hij door zijn benen. Roos verbaasde zich over haar eigen kracht, maar zag dan dat een pijl zijn bovenlichaam doorboord had.

De twee vrouwen begrepen er niets van, tot ze ineens een bekende stem hoorde roepen:

“Hierheen, klim op het paard en wegwezen!”

Dat hoefde niet herhaald te worden, ze sprongen op het paard en draafden weg alsof de duivel hen op de hielen zat.